

Arrest

nr. 248 714 van 4 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KLOK
Vrijheidsstraat 23
3910 PELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. KLOK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 juli 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 juli 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 oktober 2019 en op 3 december 2019.

1.3. Op 16 april 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Aleppo in Syrië. U bent op 24 juli 1980 geboren en bent gehuwd met A.(...) A.(...) M.(...) (°20 juni 1993). Jullie hebben samen twee kinderen: T.(...) (°1 maart 2017) en A.(...) (°10 juni 2018). Uw echtgenote en jullie twee kinderen verblijven op dit ogenblik in Turkije. U heeft vijf broers van wie er één is overleden. Uw broer A.(...) is in 2015 erkend als vluchteling door het Commissariaat-generaal (CG: X en O.V.nr. : X).

Uzelf bent opgegroeid in uw geboortedorp Oum al-Karamil, nabij Aleppo. Na uw middelbare studies zou u geografie zijn beginnen te studeren aan de universiteit van Aleppo. U slaagde er niet in uw diploma te behalen. In 2007 zou u zich vervolgens hebben ingeschreven aan de open universiteit voor de studies rechten. U slaagde er opnieuw niet in uw diploma te behalen. U wijt dit zelf aan het feit dat u intussen aan het werken was en dat de combinatie werk/studeren te zwaar was geworden.

Vanaf 2005 zou u als politieagent zijn beginnen werken bij de Criminele Veiligheidsdienst in de stad Raqqa. U zou vier jaar bij deze instantie gewerkt hebben. U zou zich hebben bezig gehouden met rechetaken, arrestaties, patrouilleren en met ondervragingen van verdachten. De mensen die door jullie eenheid werden opgepakt, waren voornamelijk criminelen zoals dieven en daders van gewelddelicten. Na deze vier jaar zou u zijn overgeplaatst naar wat uzelf de externe dienst noemde. U bedoelt hiermee dat u werd overgeplaatst naar een politiebureau, in casu het politiebureau van Makas in de stad Raqqa. U zou hier meer administratief politiewerk hebben gedaan. Ondervragingen behoorden nog steeds tot uw takenpakket. In juni 2010 zou u zijn gearresteerd door de militaire veiligheidsdienst nadat er een klikbrief tegen u was geschreven waarin u ervan werd beschuldigd contacten te hebben onderhouden met opposanten. U werd naar een ondergrondse gevangenis overgebracht waar u gedurende een week werd vastgehouden. U werd tijdens deze detentie gefolterd. Na betaling van smeergeld zou men u hebben vrijgelaten en vervolgens zou u terug zijn kunnen keren naar uw werk bij de politie. In 2011 vroeg u om op een rustige dienst overgeplaatst te worden zodat u meer tijd zou hebben om zich op uw studies te concentreren. Er werd met uw wens rekening gehouden en men zou u sindsdien louter administratief werk hebben laten uitvoeren in een tankstation.

In maart 2011 brak de revolutie uit in Syrië. Op 1 oktober 2012 besloot u te deserteren uit de politie. U had namelijk vernomen dat het Syrische regime met scherp schoot op de betogers. U vreesde ook te zullen worden ingeschakeld om aan deze praktijken deel te nemen. U zou vervolgens naar uw geboorteregio Saraqeb zijn teruggekeerd, waar u bent blijven wonen tot 2018. In deze periode zou u op de velden van uw vader hebben gewerkt. U zou in deze periode ook een aantal keren naar Turkije zijn getrokken, op zoek naar werk, maar u keerde telkens terug naar uw geboortestreek in Syrië.

Einde mei 2018 bent u definitief uit Syrië vertrokken samen met uw gezin. In Turkije zouden u en uw gezinsleden een zogenaamde kimlik (tijdelijke verblijfskaart) hebben verkregen. Ongeveer een jaar later, in mei 2019, zou u op illegale wijze naar Griekenland gereisd zijn en vervolgens verder door gereisd zijn tot in België, waar u op 10 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw politiebadge, uw universiteitskaart, verder legde u nog kopies voor van de kimliks (tijdelijke verblijfskaarten) die u en uw familieleden in Turkije hadden, van uw diploma's van het lager en het hoger middelbaar, van de puntenlijsten van de universiteit, van een bewijs dat u gestudeerd heeft aan de universiteit en tenslotte van een bewijs van de stopzetting van uw inschrijvingsgeld aan de universiteit.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Syrië kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt.

Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure hebt afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

De actuele Syrische context wordt gekenmerkt door een uiterst repressief overheidsoptreden. In het kader van het gewapende conflict maken de verschillende actoren in het conflict bovendien onvoldoende onderscheid tussen gewone burgers en gewapende groeperingen. In die context is het zo dat vele Syrische burgers nood hebben aan bescherming, doch voortgaande op uw verklaringen en rekening houdend met uw profiel en achtergrond hebt u niet aangetoond dat u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging actueel persoonlijk zou vervolgd worden in Syrië.

U heeft uw beweerde vrees immers niet aannemelijk gemaakt, en dit om onderstaande redenen.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen als zou u vanaf 2005 actief zijn geweest bij de Criminele Veiligheidsdienst geloof kan worden gehecht. U legde hierover immers coherente en gedetailleerde verklaringen af in de loop van uw asielprocedure.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat aan uw beweerde desertie en aan uw verklaringen omtrent uw activiteiten in de jaren nadien slechts weinig geloof kan worden gehecht.

Zo moet vooreerst opgemerkt worden dat aan de problemen die u met het regime zou hebben gekend in de jaren voor uw desertie ernstig moet getwijfeld worden. Zo stelt u dat u ooit gedurende een week zou zijn opgesloten en mishandeld nadat u er valselijk van werd beschuldigd om contacten te hebben gehad met geheime cellen van de revolutie. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken legde u evenwel sterk incoherente verklaringen af over het tijdstip waarop dit precies zou hebben plaatsgevonden. Eerst verklaarde u immers dat dit alles in 2007 plaatsvond, toen u in het eerste jaar van de universiteit in Aleppo zat. Wanneer u hierover meer vragen werden gesteld, veranderde u uw verklaringen en liet u optekenen dat het niet in 2007 maar in 2010 was en u toen al geslaagd was in het tweede jaar van de universiteit (zie notities persoonlijk onderhoud DVZ, vragenlijst). Deze incoherenties doen sterk twijfels rijzen over uw verklaringen in dit verband.

Wat uw werksituatie na het uitbreken van de opstand betreft, moet overigens worden vastgesteld dat u ook hierover eigenaardige verklaringen aflegt. Zo beweert u dat u het laatste jaar (u stelt gedeserteerd te zijn in oktober 2012) overgeplaatst was naar een administratieve eenheid: u zou binnenkomende en buitengaande post hebben moeten registreren, zou bij een benzinstation gewerkt hebben (u moest bijhouden hoeveel liter officieren tankten) en zou zelf de overplaatsing hebben gevraagd om naar een rustigere plaats te kunnen waar u zich zou kunnen focussen op uw studie (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p.7-8-14). Dat een lid van de Criminele Veiligheidsdienst bij het uitbreken van de opstand en de pogingen tot het neerslaan ervan overgeplaatst wordt naar een rustige administratieve functie in een benzinstation is zeer weinig geloofwaardig. Eerder lijkt het erop dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijke activiteiten en achtergrond. Tekenend hiervoor, terzijde, is overigens uw verklaring dat uw broer A.(...) ambtenaar bij de gemeente was, terwijl u na confrontatie met de verklaringen van uw broer A.(...) moet toegeven dat hij eigenlijk instructeur bij de Syrische Special Forces was (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p.23).

Ook uw verklaringen over uw desertie bij het begin van de Syrische revolutie, meer bepaald in oktober 2012, zijn weinig geloofwaardig. U verklaarde dat u aan de eerste assistent, uw overste, verlof had gevraagd om naar uw dorp te gaan nadat u uw loon had afgehaald. U zou dit verlof hebben gekregen, en pas ongeveer één maand na uw hierop volgende desertie zou de eerste assistent u hebben gecontacteerd. Hij zou u gevraagd hebben of u wilde terugkeren of niet. U antwoordde hierop negatief,

waarop de eerste assistent u meedeelde dat u zou gedood worden als men u zou arresteren (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p. 9 en p. 16).

Vooreerst is het al erg opmerkelijk dat uw overste u deze informatie zonder meer zou hebben doorgegeven. Dat hij bovendien klaarblijkelijk geen enkele actie ondernam tegen uw desertie mag ten zeerste verbazen, temeer daar u al jaren in dienst was en er (zeker bij het begin van deze Syrische revolutie) zeer streng en kort op de bal werd opgetreden tegen deserteurs.

U zou naar eigen zeggen na uw 'desertie' gewoon naar uw eigen dorp zijn gegaan. Hoe u, een politieagent met een tiental dienstjaren ervaring, het zou hebben klaargespeeld om zich zonder veel problemen naar een gebied onder controle van de rebellen te begeven, is onduidelijk. Dat u in die periode contact had met een aantal 'mensen van de revolutie', jullie 'in het geheim' opposanten waren en u enkele collega's had die eerder waren overgelopen naar het FSA (Free Syrian Army) en die u hadden gecontacteerd om hen te komen vervoegen, zou mogelijkerwijze een verklaring kunnen zijn. U stelt evenwel vreemd genoeg zich op geen enkele manier te hebben aangesloten bij de rebellen. Dat u in deze context als ex-agent zomaar in rebellen-gebied zou hebben kunnen wonen en er zich tussen 2012 en 2018 hebben kunnen bezighouden met het bewerken van jullie grond terwijl u een beeld schetst van een komen en gaan van rebellenbewegingen, doet de wenkbrauwen fronsen (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p.9, 19 en 20).

Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de verklaring van uw in België verblijvende broer die stelde dat u vrijwel meteen na uw 'desertie' naar Turkije zou zijn gegaan. U verklaarde hierop dat u in de periode van 2014 en 2015 naar Turkije was gegaan om daar te werken als seizoensarbeider op theeplantages in de stad Trabzon. U zou een tweetal keer over en weer tussen Turkije en Syrië hebben gereisd. U werd ermee geconfronteerd dat het erg opmerkelijk is dat u als gedeserteerde politieagent een tweetal keer vanuit Turkije, waar u in veiligheid was, terug naar Syrië bent gekeerd. Het feit dat u twee keer bent teruggekeerd ondermijnt immers in sterke mate uw beweerd vrees voor vervolging. Uw antwoord als zou u nergens anders naartoe kunnen gegaan zijn en ook dat u in die periode nog niet naar België kon vluchten omdat u niet over voldoende geld beschikte, kan niet overtuigen (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p. 24 en 25).

Dit alles maakt dat er ernstige twijfels moeten gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw voorgehouden desertie en uw activiteiten in de jaren na de start van de Syrische opstand. U maakt een gegronde vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

Aangezien u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië blijkt dat er een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet).

Rekening houdend met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, afgelegd in het kader van uw huidige asielaanvraag, en met de in het administratief dossier aanwezige stukken, ben ik van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Niettegenstaande het voorgaande, dient te worden gewezen op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen stelt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid, aan handelingen in strijd met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, of een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Opdat er van deelneming aan een in artikel 55/4 Vw. genoemd misdrijf sprake kan zijn, moet de verzoeker individuele verantwoordelijkheid treffen. Het gegeven dat een persoon nooit zelf misdrijven zou hebben begaan volstaat niet om te besluiten dat de vreemdeling niet kan uitgesloten worden van de subsidiaire beschermingsstatus. Medeplichtigheid (cfr. art 25, §3, Statuut van Rome van 17 juli 1998) aan de in artikel 55/4 Vw. beschreven misdrijven valt immers ook onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausules, dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en de verzoeker hierbij een substantiële of wezenlijke bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn handelen of zijn verzuim te handelen het misdadig gedrag faciliteerde. Een persoon moet niet fysiek het misdrijf hebben begaan. Het aanzetten tot, helpen bij, medewerking verlenen aan, of anderzijds bijstand bieden teneinde het begaan van een misdrijf te vergemakkelijken kan volstaan (UNHCR, Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees, 4 september 2003., nr.18; art 25,§3, Statuut van Rome van 17 juli 1998).

In dit verband wordt nog gewezen op de uitspraak van het Joegoslavië-tribunaal dat in de Tadic-zaak (Prosecutor v. Tadic Judgment Case No. IT-94-1-T ICTY Trial Chamber 7 May 1997) heeft overwogen dat een verdachte strafrechtelijk verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn handelen wanneer is komen vast te staan dat hij bewust deelnam aan het begaan van een misdrijf en indien zijn deelname een rechtstreekse en wezenlijke invloed had op het begaan van het misdrijf door zijn daadwerkelijke steun hieraan gedurende, voorafgaande aan of volgend op het misdrijf (rechtsoverweging 692). Onder "wezenlijke invloed" verstaat het Joegoslaviëtribunaal dat de bijdrage een feitelijk effect heeft op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden indien niemand de rol van de verdachte had vervuld (rechtsoverweging 688). Bovendien dient benadrukt te worden dat in de Strudac-zaak en Blaskic-zaak (Blaskic, Appeals Chamber, 29 juli, 2004, §45; Strudac, Trial Chamber, januari 2005, §349) uiteengezet wordt dat medewerking of bijstand verlenen kan bestaan uit praktische bijstand, aanmoediging of morele ondersteuning die een substantieel effect hebben op de uitvoering van het misdrijf. Louter morele ondersteuning, indien deze een substantieel en direct effect heeft op het uitoefenen van misdrijven, kan dus voldoende zijn om een persoon als medeplichtig aan een misdrijf te beschouwen.

U verklaarde actief te zijn geweest binnen de Criminele Veiligheidsdienst, en er als voornaamste opdrachten te hebben gehad: patrouilleren, arrestaties verrichten, recherchetaken en het ondervragen van verdachten (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 22-24).

Vooreerst moet worden aangestipt dat uit diverse rapporten blijkt dat in Syrië mishandeling en foltering op grote schaal in de praktijk werden gebracht door politie en veiligheidsdiensten ten aanzien van verdachten bij ondervragingen (zie bijgevoegde informatie in administratief dossier).

Uzelf stelt dat u onder meer een beroep deed op een netwerk van burgers die werden ingeschakeld als informanten om op die manier verdachten te lokaliseren met het oog op hun arrestatie. Gedurende een bepaalde periode nam u deel aan deze arrestaties, in andere periodes deed u enkel de ondervragingen. Eens gearresteerd werden de verdachten ondervraagd. Gevraagd hoe de ondervragingen verliepen, stelt u: '... als we 100 % zeker zijn dat hij beschuldigd is, dan wordt hij naar de rechter gebracht en zo niet dan krijgt hij een paar zweepslagen totdat hij praat, maar dat deed ik niet graag, heel weinig' (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vraag 61). U lichtte verder toe dat jullie een lijst met informatie hadden, dewelke jullie vervolgens wilden bevestigd horen door de verdachte. Jullie probeerden dan die informatie 'uit hem te halen'. Op de vraag hoe jullie dan precies te werk gingen, verklaarde u dat jullie in eerste instantie trachtten alles op een zachte manier te bekomen, maar als dit niet lukte jullie vervolgens de agressieve wijze toepasten. U verwees nu naar de techniek van het 'windtapijt', waarbij iemand zweepslagen op de voeten krijgt toegediend tot hij toegeeft. U verklaart evenwel dat het enkel uw collega's waren die deze technieken toepasten (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 66 en 67).

U ermee geconfronteerd dat u wat dit betreft incoherente verklaringen aflegde aangezien u eerder liet optekenen wel degelijk zelf (zij het weinig) zweepslagen te hebben toegediend, verklaart u dat het weinig gebeurde dat er verdachten werden geslagen en dat u het zelf nooit zou hebben gedaan

aangezien er altijd iemand anders was die het in uw plaats deed (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 75 en 76). U haalt aan dat u als vrijwel enige deze techniek niet toepaste aangezien u er principiële bezwaren tegen had, doch even daarvoor verklaarde u nog dat u verdachten doorverwees naar een collega die de techniek van het windtapijt toepaste indien iemand bij u weigerde toe te geven bepaalde feiten te hebben gepleegd (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 68-74).

U stelt dat u er in het politiekorps om bekend stond de 'zachtaardige' te zijn en u als gevolg hiervan problemen kreeg met uw overste. Hierover spreekt u zich evenwel opvallend tegen. Zo stelde u de ene keer (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019 p.17-18) dat u hiervoor vaak werd opgesloten: u beweert zelfs dat de officier een hekel aan u had en dat u omwille van het feit dat u nooit geweld wilde gebruiken 'ongeveer één keer per maand, voor vijf of tien dagen' opgesloten werd. De andere keer daarentegen laat u optekenen dat u buiten enkele woordenwisselingen en een overplaatsing geen andere problemen heeft gekend. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid komt u niet verder dan te stellen dat u inderdaad geregeld werd gedetineerd (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 77-87). Dit is weinig ernstig.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw zachtaardige behandeling van de verdachten wordt verder ondermijnd door het feit dat u ondubbelzinnig liet optekenen er geen problemen mee te hebben gehad om de verdachten door te sturen naar uw collega's die er in tegenstelling tot uzelf geen graten in zouden hebben gezien om hen te onderwerpen aan foltertechnieken. U verklaarde uitdrukkelijk vrede te hebben gehad met de gang van zaken waarbij uzelf niet graag martelde en om die reden telkens de verdachten doorverwees naar collega's die wel overgingen tot marteltechnieken (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 90-92). U stelt er geen bezwaren tegen te hebben gehad dat uw collega's deze foltertechnieken 'met plezier' toepasten en voegde eraan toe dat het uiten van bezwaren overigens ten koste zou gaan van de goede collegiale sfeer. U gaf verder aan dat ze nu eenmaal verplicht waren te martelen, wat klemmt met uw voorstelling van zaken waarbij u steeds zou hebben kunnen afzien van het toepassen van martelingen (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 105-110). Gevraagd of u het er dan fundamenteel mee eens was dat er foltertechnieken werden gebruikt, besluit u resoluut: 'Zeker weten, ja' (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vraag 135).

Met betrekking tot uw betrokkenheid bij mishandelingen tijdens ondervragingen mag het duidelijk zijn dat u hierover sterk inconsistente verklaringen aflegt, waarbij u uw initiële verklaringen herroept tot op het punt dat u zelfs ontkent ooit te hebben geslagen. Uw verklaringen ter zake en uw vergoelijkende houding ten aanzien van de mishandelingen vormen een ernstige reden om aan te nemen dat u effectief verdachten tijdens ondervragingen heeft mishandeld.

U verklaarde verder dat de bij jullie instantie toegepaste foltertechnieken nog redelijk meevielen in vergelijking met andere instanties zoals de militaire veiligheidsdienst. Bij deze laatste zouden regelmatig dodelijke slachtoffers zijn gevallen tijdens martelsessies. Wanneer u werd gevraagd wat er bij jullie gebeurde met verdachten die bleven ontkennen, antwoordde u: 'Om eerlijk te zijn, dat is nog nooit gebeurd. Omdat hij zo hard wordt gefolterd gaat hij sowieso toegeven. Soms geven zij toe terwijl ze niets hebben gedaan. Dat komt door de hevige foltering,...', waarbij u verwees naar een viervoudige kabel die hardere en pijnlijkere resultaten geeft (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 119-123). Met deze verklaringen geeft u duidelijk aan dat jullie foltertechnieken niet bepaald goed meevielen.

Ook zou het wel eens zijn voorgekomen dat verdachten bekentenissen aflegden over feiten die ze niet hadden gepleegd. U lichtte toe dat verdachten dit deden om van de pijn af te zijn. Eens bij de rechter zouden ze dan aan de hand van hun verwondingen (blauwe plekken,...) kunnen aantonen dat hun bekentenissen onder foltering werden afgelegd, zo vervolgt u, al nuanceert u dit door te stellen dat rechters in Syrië alle begrip hebben voor het toepassen van foltertechnieken aangezien men 'anders zijn verklaringen niet kan afnemen'. U voegde eraan toe: 'Als je iedereen de vrijheid geeft om te zeggen wat hij wil zeggen, dan ga je nooit verklaringen kunnen afnemen'. Gevraagd of u het eens bent met dit standpunt van de rechters in Syrië, antwoordt u positief (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 126-132).

U bevestigt dat u, die aanhaalt dat hij gelukkig was met z'n job in Raqqa (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vraag 13-16), aldus een aandeel had in het onderwerpen van mensen aan foltertechnieken aangezien u mensen die niet spontaan overgingen tot bekentenissen doorverwees

naar collega's die in tegenstelling tot uzelf wel foltering en toepasten (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 133-136).

Uit dit alles moet worden besloten dat, zelfs indien het geloofwaardig zou zijn dat u persoonlijk nooit zou zijn overgegaan tot foltering, uit uw rol in het begaan van deze folteringen door anderen en uw uitdrukkelijke goedkeuring van deze praktijken, blijkt dat u als mededader, minstens als medeplichtige, dient te worden beschouwd.

Verder moet er op worden gewezen dat u zich (minstens tot aan het begin van de opstand) duidelijk kon inschrijven in deze praktijken en dat moet aangenomen worden dat u uw bezigheden zou hebben blijven uitvoeren mocht dit door de veranderde politieke toestand niet onmogelijk zijn geworden. U probeerde uw werk te combineren met een rechtenstudie, zelfs nog in 2012 toen de opstand al bezig was, aangezien het behalen van een rechtendiploma uw kansen om hogerop te geraken in deze hiërarchie sterk vergrootte (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 137-138, 167-170). Het feit dat u uw werk jarenlang heeft vervuld, dat u dit werk slechts beëindigde nadat u er door de (oorlogs-)omstandigheden toe gedwongen werd, dat nergens uit blijkt dat u redelijke pogingen heeft ondernomen om niet bij de folteringen betrokken te worden en dat uit uw uitspraken een goedkeurende houding ten aanzien van deze folteringen blijkt, wijst er op dat van enig berouw geen sprake is.

Uit dit alles moet worden besloten dat u zich als (mede)dader, minstens als medeplichtige die met kennis van de praktijken handelde, schuldig heeft gemaakt aan de ernstige fysieke mishandeling van personen die ondervraagd werden.

UNHCR stelt dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen. (UNHCR, *Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses : Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 4 september 2003). Het UNHCR stelt eveneens dat "[...] Acts of torture are prohibited under international law. Depending on the context, they will generally lead to exclusion under Article 1F". (UNHCR: *Guidelines on International Protection; Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, par.27).

In casu betreft het feiten waarbij de fysieke integriteit van de slachtoffers ernstig in het gedrang kon komen. Er werd hen, in politiedetentie, doelbewust en op brutale wijze ernstige pijn en mogelijk fysieke letsels toegebracht met het oog op het bekomen van bekentenissen. Op foltering staan in het Belgisch recht bovendien zeer zware straffen. Foltering wordt in het Belgisch strafrecht gedefinieerd als "elke opzettelijke onmenselijke behandeling die hevige pijn of ernstig en vreselijk lichamelijk of geestelijk lijden veroorzaakt". Onmenselijke behandeling wordt gedefinieerd als "elke behandeling waardoor een persoon opzettelijk ernstig geestelijk of lichamelijk leed wordt toegebracht, onder meer om van hem inlichtingen te verkrijgen of bekentenissen af te dwingen of om hem te straffen, of om druk op hem of op derden uit te oefenen, of hem of derden te intimideren. (art. 417bis SW). Op het onderwerpen van een persoon aan foltering of een onmenselijke behandeling staan in het Belgisch strafrecht respectievelijk gevangenisstraffen van 10 tot 15 jaar en 5 tot 10 jaar. Indien de feiten gepleegd worden door een "openbaar officier of ambtenaar, drager of agent van de openbare macht die handelt naar aanleiding van de uitoefening van zijn bediening" bedragen de straffen respectievelijk 15 tot 20 jaar en van 10 tot 15 jaar. (art. 417ter en art. 417quater SW).

Gelet op het voorgaande kunnen de feiten waarbij u betrokken bent geweest niet anders dan als ernstige misdrijven beschouwd worden.

Geconfronteerd met de mogelijke toepassing van de uitsluitingsclausules ontkent u slechts ooit mensen geslagen of gefolterd te hebben. Wat dit betreft moet naar bovenstaande paragrafen worden verwezen. Bovendien moet onderstreept worden dat er nooit sprake is geweest van enige dwang om toe te treden tot de Criminele Veiligheidsdienst en dat u blij gaf van een wil om hogerop te geraken in deze organisatie. Van een overtuigende afkeer van het geweld waarvoor u (mede-)verantwoordelijk was, is alleszins geen sprake, wel integendeel: herhaaldelijk geeft u aan de praktijken van collega's en rechters goed te keuren.

Omwille van bovenstaande stelt het CGVS vast dat u dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u voorgelegde documenten bevestigen uw persoonsgegevens, uw studies en uw werk in het politieapparaat. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Wanneer de Commissaris-generaal een asielzoeker uitsluit van de status van subsidiair beschermd, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande bovenstaande bevindingen meent de Commissaris-generaal dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen teruggeleid zou worden naar uw land van herkomst, waar, volgens uw verklaringen, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

C. Conclusie

U komt niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Steunend op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de Conventie van Genève. Hij meent dat hij als ‘vluchteling’ zoals beschreven in de Conventie van Genève kan worden beschouwd. Hij voert aan dat hij zijn relaas duidelijk en gedetailleerd toelicht. Dat er soms tegenstrijdigheden zijn, is volgens verzoeker volkomen begrijpelijk vermits feitelijkheden zich soms meer dan 10 jaar geleden hebben afgespeeld. Uit alles blijkt – en dit wordt niet ontkend door verwerende partij – dat verzoeker er al een heel verscheiden parcours heeft opzitten tussen 2005 en heden, met studies al dan niet in combinatie met werken in de Criminele Veiligheidsdienst, doch op verschillende afdelingen op verschillende locaties. Verzoeker voert aan dat het aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om aan te tonen dat de specifieke situatie waarin hij zich bevindt al dan niet in aanmerking komt om aanspraak te maken op de vluchtelingenstatus. Door zijn verklaringen te kwalificeren als ‘eigenaardig’, ‘weinig geloofwaardig’ en ‘opmerkelijk’, weerlegt het Commissariaat-generaal het relaas naar mening van verzoeker echter geenszins. Voorts wordt er meermaals verwezen naar verklaringen die de broer van verzoeker heeft afgelegd in en tijdens zijn procedure. Verzoeker meent dat zijn verklaringen en de verklaringen van zijn broer echter *in se* perfect verenigbaar zijn en elkaar niet tegen spreken. Immers, waar de broer van verzoeker die in België inmiddels erkend is als vluchteling, over een andere broer uitdrukkelijk meedeelt dat hij bij de ‘special forces’ werkzaam is/was, zegt deze broer niets over verzoeker en over zijn taak bij de politie, enkel over zijn desertie, zodat er ook met deze verklaringen rekening dient te worden gehouden en wel in het voordeel van verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, herhaalt verzoeker vooreerst de uiteenzetting onder het eerste middel. Verzoeker voegt hieraan toe dat er in feite geen tegenstrijdigheden, hoogstens vergetelheden en onduidelijkheden werden vastgesteld tijdens de verschillende interviews. Voorts is verzoeker van oordeel dat hij op bepaalde momenten verkeerdelijk en weinig genuanceerd vertaald werd. Dit betreft uiteraard een heel subjectieve interpretatie die allermindst een tegenstrijdigheid kan inhouden, aldus verzoeker, die besluit dat *“Op grond van dit gegeven (...) de beslissing tot weigering van statuut van vluchteling niet (kan) gemotiveerd worden.”*

2.3. In een derde middel – aangaande de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus – voert verzoeker aan dat hij minstens in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omdat er *“zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen”*. Verzoeker voert in dit verband aan dat de situatie in Syrië genoegzaam bekend is. Het is geweten dat de Syrische overheid uiterst repressief optreedt en daarbij geen onderscheid maakt tussen burgers en gewapende groeperingen. Verzoeker erkent dat hij actief was binnen de Criminele Veiligheidsdienst. Echter, zijn relaas en zijn verklaringen tonen overduidelijk aan dat hij zich niet goed voelde bij de toegepaste technieken en werkwijzen. Hij trachtte door studies hogerop te komen en vroeg

ook een overplaatsing aan naar een dienst waarbij hij louter administratieve taken diende te doen. Hieruit kan naar mening van verzoeker op geen enkele manier worden afgeleid dat hij zich schuldig maakte aan feitelijkheden die een uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus verantwoorden. Integendeel, teneinde zijn eigen vel te redden kon hij zich niet steeds verzetten tegen de wanpraktijken. Ook betwist verzoeker met klem dat hij deze praktijken goedkeurde. Hij meent dan ook dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een bericht van seining dd. 16 november 2012 met vertaling in het Nederlands en een document "Bestrafing van een officier – individu" dd. 19 mei 2008.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat aan zijn beweerde desertie en aan zijn verklaringen omtrent zijn activiteiten in de jaren nadien geen geloof kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker stelt dat hij in de jaren voor zijn desertie ooit gedurende een week zou zijn opgesloten en mishandeld nadat hij er valselijk van werd beschuldigd om contacten te hebben gehad met geheime cellen van de revolutie, doch hij sterk incoherente verklaringen aflegde over het tijdstip waarop dit precies zou hebben plaatsgevonden, dewelke sterke twijfels doen rijzen over zijn verklaringen in dit verband, (ii) het zeer weinig geloofwaardig is dat een lid van de Criminele Veiligheidsdienst bij het uitbreken van de opstand en de pogingen tot het neerslaan ervan overgeplaatst wordt naar een rustige administratieve functie in een benzinstation, het er eerder op lijkt dat hij geen zicht wenst te geven op zijn werkelijke activiteiten en achtergrond en tekenend hiervoor ook zijn verklaring is dat zijn broer A. ambtenaar bij de gemeente was, terwijl hij na confrontatie met de verklaringen van zijn broer A. moest toegeven dat hij eigenlijk instructeur bij de Syrische Special Forces was, (iii) verzoeker verklaart dat hij pas één maand na zijn desertie door de eerste assistent werd gecontacteerd met de vraag of hij wilde terugkeren of niet, waarop hij negatief antwoordde en de eerste assistent hem vervolgens meedeelde dat hij zou gedood worden als men hem zou arresteren, doch het vooreerst al erg opmerkelijk is dat zijn overste hem deze informatie zonder meer zou hebben doorgegeven en het bovendien ten zeerste mag verbazen dat hij klaarblijkelijk geen enkele actie ondernam tegen verzoekers desertie, temeer daar hij al jaren in dienst was en er (zeker bij het begin van deze Syrische revolutie) zeer streng en kort op de bal werd opgetreden tegen deserteurs, (iv) verzoeker naar eigen zeggen na zijn 'desertie' gewoon naar zijn dorp is gegaan, doch het onduidelijk is hoe hij, een politieagent met een tiental dienstjaren ervaring, het zou hebben klaargespeeld om zich zonder veel problemen naar een gebied onder controle van de rebellen te begeven en het de wenkbrauwen doet fronsen dat hij als ex-agent zomaar in rebellengebied zou hebben kunnen wonen en er zich tussen 2012 en 2018 zou hebben kunnen bezighouden met het bewerken van hun grond terwijl hij een beeld schetst van een komen en gaan van rebellenbewegingen, (v) hij, geconfronteerd met de verklaring van zijn in België verblijvende broer die stelde dat hij vrijwel meteen na zijn 'desertie' naar Turkije zou zijn gegaan, verklaarde dat hij in de periode van 2014 en 2015 naar Turkije was gegaan om daar te werken als seizoenarbeider op theeplantages in de stad Trabzon en dat hij een tweetal keer over en weer tussen Turkije en Syrië heeft gereisd, doch het feit dat hij als gedeserteerde politieagent een tweetal keer vanuit Turkije, waar hij in veiligheid was, terug naar Syrië is gekeerd in sterke mate zijn beweerde vrees voor vervolging ondermijnt en zijn stelling als zou hij nergens anders naartoe kunnen gegaan zijn en dat hij in die periode nog niet naar België kon vluchten omdat hij niet over voldoende geld beschikte, te dezen niet kan overtuigen en (vi) de door hem voorgelegde documenten zijn persoonsgegevens, zijn studies en zijn werk in het politieapparaat bevestigen, welke zaken niet ter discussie staan. Verzoeker wordt op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (1) hij zich in zijn functie binnen de Criminele Veiligheidsdienst, met als voornaamste opdrachten patrouilleren, arrestaties verrichten, rechetaken en het ondervragen van verdachten, als (mede)dader, minstens als medepllichtige die met kennis van de praktijken handelde, schuldig heeft gemaakt aan de ernstige fysieke mishandeling van personen die ondervraagd werden, (2) het feit dat hij zijn werk jarenlang heeft vervuld, dat hij dit werk slechts beëindigde nadat hij er door de (oorlogs-)omstandigheden toe gedwongen werd, dat nergens uit blijkt dat hij redelijke pogingen heeft ondernomen om niet bij de folteringen betrokken te worden en dat uit zijn uitspraken een goedkeurende houding ten aanzien van deze folteringen blijkt, erop wijst dat van enig berouw geen sprake is, (3) de feiten waarbij hij betrokken is geweest niet anders dan als ernstige misdrijven in de zin van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet beschouwd kunnen worden en (4) er nooit sprake is geweest van enige dwang om toe te treden tot de Criminele Veiligheidsdienst, hij blijk gaf van een wil om hogerop te geraken in deze organisatie, en er geen sprake is van een overtuigende afkeer van het geweld waarvoor hij (mede-)verantwoordelijk was en hij integendeel herhaaldelijk aangeeft de praktijken van collega's en rechters goed te keuren.

2.5.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus van 16 april 2020 (CG nr. 1919047), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers beweerde desertie in oktober 2012, noch aan zijn verklaringen omtrent zijn activiteiten in de jaren na de start van de Syrische opstand.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: “(...) Ook uw verklaringen over uw desertie bij het begin van de Syrische revolutie, meer bepaald in oktober 2012, zijn weinig geloofwaardig. U verklaarde dat u aan de eerste assistent, uw overste, verlof had gevraagd om naar uw dorp te gaan nadat u uw loon had afgehaald. U zou dit verlof hebben gekregen, en pas ongeveer één maand na uw hierop volgende desertie zou de eerste assistent u hebben gecontacteerd. Hij zou u gevraagd hebben of u wilde terugkeren of niet. U antwoordde hierop negatief, waarop de eerste assistent u meedeelde dat u zou gedood worden als men u zou arresteren (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p. 9 en p. 16). Vooreerst is het al erg opmerkelijk dat uw overste u deze informatie zonder meer zou hebben doorgegeven. Dat hij bovendien klaarblijkelijk geen enkele actie ondernam tegen uw desertie mag ten zeerste verbazen, temeer daar u al jaren in dienst was en er (zeker bij het begin van deze Syrische revolutie) zeer streng en kort op de bal werd opgetreden tegen deserteurs.

U zou naar eigen zeggen na uw ‘desertie’ gewoon naar uw eigen dorp zijn gegaan. Hoe u, een politieagent met een tiental dienstjaren ervaring, het zou hebben klaargespeeld om zich zonder veel problemen naar een gebied onder controle van de rebellen te begeven, is onduidelijk. Dat u in die periode contact had met een aantal ‘mensen van de revolutie’, jullie ‘in het geheim’ opposanten waren en u enkele collega's had die eerder waren overgelopen naar het FSA (Free Syrian Army) en die u hadden gecontacteerd om hen te komen vervoegen, zou mogelijkerwijze een verklaring kunnen zijn. U stelt evenwel vreemd genoeg zich op geen enkele manier te hebben aangesloten bij de rebellen. Dat u in deze context als ex-agent zomaar in rebellen-gebied zou hebben kunnen wonen en er zich tussen 2012 en 2018 hebben kunnen bezighouden met het bewerken van jullie grond terwijl u een beeld schetst van een komen en gaan van rebellenbewegingen, doet de wenkbrauwen fronsen (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p.9, 19 en 20).

Later tijdens het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de verklaring van uw in België verblijvende broer die stelde dat u vrijwel meteen na uw ‘desertie’ naar Turkije zou zijn gegaan. U verklaarde hierop dat u in de periode van 2014 en 2015 naar Turkije was gegaan om daar te werken als seizoensarbeider op theeplantages in de stad Trabzon. U zou een tweetal keer over en weer tussen Turkije en Syrië hebben gereisd. U werd ermee geconfronteerd dat het erg opmerkelijk is dat u als gedeserteerde politieagent een tweetal keer vanuit Turkije, waar u in veiligheid was, terug naar Syrië

bent gekeerd. Het feit dat u twee keer bent teruggekeerd ondermijnt immers in sterke mate uw beweerde vrees voor vervolging. Uw antwoord als zou u nergens anders naartoe kunnen gegaan zijn en ook dat u in die periode nog niet naar België kon vluchten omdat u niet over voldoende geld beschikte, kan niet overtuigen (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019, p. 24 en 25)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermog zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Met de ongefundeerde stelling dat hij op bepaalde momenten verkeerdelijk en weinig genuanceerd werd vertaald, toont verzoeker bovendien op generlei wijze *in concreto* aan dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothecerd zou zijn, noch dat de gehoorverslagen geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van de gehoren, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoeker bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde "*Het was in orde, uitstekend.*" en bevestigde dat zijn verklaringen tijdens dit interview correct werden weergegeven, alsook dat hij er alle redenen voor zijn vertrek gedetailleerd heeft kunnen aangeven (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 oktober 2019, p. 2-3). Ook de notities van de persoonlijke onderhouden op het Commissariaat-generaal bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de persoonlijke onderhouden vertaal- en/of communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan. De Raad besluit dan ook dat de door verzoeker in het verzoekschrift opgeworpen vermeende vertaalproblemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn tewerkstelling vanaf 2005 als politieagent bij de Criminele Veiligheidsdienst. Hij is er echter niet in geslaagd aannemelijk te maken in de jaren voor zijn beweerde desertie reeds problemen te hebben gekend met het regime omdat hij ervan werd beschuldigd contacten te hebben onderhouden met opposanten. Zoals correct wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, legt verzoeker hieromtrent immers manifest afwijkende verklaringen af. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, stellende dat het begrijpelijk is dat er soms tegenstrijdigheden zijn vermits de feitelijkheden zich soms meer dan 10 jaar geleden hebben afgespeeld, waarmee hij er echter niet in slaagt de vastgestelde tegenstrijdigheden te vergoelijken of uit te klaren. De Raad wijst er in dit verband op dat de door verzoeker beweerde opsluiting gedurende een week en de mishandeling die hem tijdens zijn opsluiting te beurt zou zijn gevallen een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid zodat dan ook redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo deze zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan en dat verzoeker aldus correct zou kunnen duiden of dit alles plaatsvond in 2007, toen hij in het eerste jaar van de universiteit in Aleppo zat, dan wel in juni 2010 tijdens het examen van het baccalaureaat (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 oktober 2019, p. 6 en p. 15-16). Dat verzoeker hieromtrent sterk incoherente verklaringen aflegt, die in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift allerminst kunnen worden gekwalificeerd als "*onduidelijkheden*", laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn verklaringen in dit verband. De Raad acht het overigens ook volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, tegen wie naar eigen zeggen nochtans ernstige beschuldigingen werden geuit, namelijk het hebben van banden met 'de geheime cellen van de revolutie', vervolgens middels betaling van smeergeld zou kunnen vrijkomen en eenvoudigweg zijn werk bij de politie zou kunnen hervatten, zonder verder nog problemen te hebben ondervonden en zonder dat de kwestie nog enig gevolg zou hebben gehad voor het verdere verloop van zijn carrière (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 oktober 2019, p. 15-16). Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat het ongeloofwaardig moet worden geacht dat een lid van de Criminele Veiligheidsdienst bij het uitbreken van de opstand en de pogingen tot het neerslaan

ervan wordt overgeplaatst naar een rustige administratieve functie en het er dan ook eerder op lijkt dat verzoeker geen zicht wenst te geven op zijn werkelijke activiteiten en achtergrond.

Zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs, zijn politiebade, zijn universiteitskaart, de kopieën van de tijdelijke verblijfskaarten die hij en zijn familieleden in Turkije hadden, van zijn diploma's van het lager en het hoger middelbaar, van de puntenlijsten van de universiteit, van een bewijs dat hij gestudeerd heeft aan de universiteit en van een bewijs van de stopzetting van zijn inschrijvingsgeld aan de universiteit bevestigen slechts zijn persoonsgegevens, zijn studies en zijn werk in het politieapparaat, gegevens welke niet ter discussie staan.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, met name een bericht van seining dd. 16 november 2012 en een document "Bestrafing van een officier – individu" dd. 19 mei 2008, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet de minste verklaring geeft waarom hij deze documenten, die dateren van voor zijn vertrek uit Syrië, niet ter beoordeling kon voorleggen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker legt van deze stukken overigens slechts kopieën voor, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. De Raad merkt in dit verband nog op dat dergelijke fotokopieën niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan dergelijke berichten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. In zoverre verzoeker aan de hand van het bericht van seining alsnog aannemelijk meent te kunnen maken dat hij wel degelijk desertie pleegde en hij om deze reden wordt gezocht en vervolgd, merkt de Raad op dat dit bericht van seining een aanhoudingsbevel betreft uitgaande van het 'Ministerie van Binnenlandse Zaken, Directie Politie, arrondissement Raqqa', gericht aan de 'Directie Migratie en Reispassen te Damascus', met afschrift aan het 'Ministerie van Binnenlandse Zaken te Damascus', aan de 'eigen directie te Damascus' en aan de 'afdelingen migratie en reispassen in alle arrondissementen van Syrië'. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij na zijn beweerde desertie een dergelijk intern document in zijn bezit zou hebben gekregen. Het houdt naar het oordeel van de Raad daarenboven weinig steek dat als een van de redenen waarom verzoekers aanhouding wordt bevolen het volgende wordt vermeld: *"meermaals werd hij door zijn oversten betrappt op het goed behandelen van de verdachten tijdens het verhoor gedurende zijn dienst op de Afdeling Strafrechtelijke vervolging."* Verzoeker beweerde doorheen zijn opeenvolgende verklaringen immers dat hij hiervoor reeds werd bestraft, hetgeen ook moet blijken uit het document "Bestrafing van een officier – individu" dd. 19 mei 2008, waarin de Raad leest dat verzoeker werd gestraft met een gevangenisstraf van 10 dagen wegens *"het helpen en compassie hebben met de verdachten tijdens het onderzoek."*

Zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, legt verzoeker dienaangaande echter eveneens flagrant tegenstrijdige en bijgevolg ongeloofwaardige verklaringen af: *"U stelt dat u er in het politiekorps om bekend stond de 'zachtaardige' te zijn en u als gevolg hiervan problemen kreeg met uw overste. Hierover spreekt u zich evenwel opvallend tegen. Zo stelde u de ene keer (zie notities persoonlijk onderhoud 8 oktober 2019 p. 17-18) dat u hiervoor vaak werd opgesloten: u beweert zelfs dat de officier een hekel aan u had en dat u omwille van het feit dat u nooit geweld wilde gebruiken 'ongeveer één keer per maand, voor vijf of tien dagen' opgesloten werd. De andere keer daarentegen laat u optekenen dat u buiten enkele woordenwisselingen en een overplaatsing geen andere problemen heeft gekend. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid komt u niet verder dan te stellen dat u inderdaad geregeld werd gedetineerd (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 77-87). Dit is weinig ernstig."* Verzoeker verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bovendien omtrent de officiële reden voor zijn bestraffingen: *"En de officiële reden was dan voor? Bijvoorbeeld niet aanwezig zijn tijdens patrouilleren of te laat aankomen op het werk. Was ook één van de redenen het weigeren van het toepassen van geweld tijdens de ondervragingen? Het is niet dat ik weigerde om iemand te folteren maar ik probeerde de officier te ontwijken en daarna werd ik op een indirecte manier gestraft hij heeft nooit gezegd omdat je de criminelen niet slaat hiervoor word je gestraft maar hij vindt een ander excuus om mij te straffen, de eigenlijke reden was dat ik het slaan ontweek."* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 3 december 2019, vragen 86-87), hetgeen aldus niet strookt met de inhoud van vernoemd document "Bestrafing van een officier – individu". De Raad leest in dit stuk bovendien dat de oplegger van de straf kapitein M.A.R. was, terwijl verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat M.A.R., de officier met wie hij problemen zou hebben gekend de graad van majoor had en gepromoveerd werd naar luitenant-kolonel (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 8 oktober 2019, p. 18). Indien verzoeker doorheen zijn carrière werkelijk dusdanig veel problemen zou hebben gekend als hij beweert, mag het overigens verbazen dat hij in 2011 kon opklimmen tot onderofficier (sergeant) (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud dd. 3 december 2019, vragen 96-100). In acht genomen

alle vaststellingen samen, besluit de Raad dat aan de aan het verzoekschrift gevoegde documenten iedere bewijswaarde moet worden ontzegd.

In acht genomen wat voorafgaat en gelet op hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde desertie in oktober 2012, alsook van zijn verklaringen omtrent zijn activiteiten tussen 2012 en 2018, komt de Raad tot de gevolgtrekking dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid tot zijn vertrek uit Syrië in mei 2018 actief is gebleven binnen de Criminele Veiligheidsdienst en de conclusie dat verzoeker, rekening houdend met zijn profiel, het feit dat hij tijdens de Syrische revolutie in het land is gebleven en de vaststelling dat hij pas in mei 2018 heeft besloten om samen met zijn gezin Syrië te verlaten, geenszins aannemelijk maakt dat hij Syrië verlaten heeft en actueel in Syrië een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, noch dat hij er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof van Justitie. In dit opzicht heeft het HvJ met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het HvJ verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het HvJ in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Wie als burger kan worden beschouwd wordt niet vermeld in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet en evenmin in de parlementaire voorbereiding van de wet (Parl. St. Kamer, 2005-06, 2478/001). Bij gebrek aan een definitie van “burger” wordt voor de invulling van dit begrip gekeken naar de gebruikelijke betekenis van het woord in het alledaags taalgebruik. Aldus verwijst het begrip ‘burger’ naar een persoon die geen lid is van een van de partijen in het conflict en die niet deelneemt aan de vijandelikheden.

In casu dient te worden vastgesteld dat niet wordt betwist dat verzoeker actief was binnen de Syrische Criminele Veiligheidsdienst, en er als voornaamste opdrachten te hebben gehad: patrouilleren, arrestaties verrichten, rechetaken en het ondervragen van verdachten (zie notities persoonlijk onderhoud 3 december 2019, vragen 22-24).

Uit het voorgaande blijkt tevens, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde desertie in oktober 2012, alsook van zijn verklaringen omtrent zijn activiteiten tussen 2012 en 2018, dat de Raad concludeert dat verzoeker naar alle waarschijnlijkheid tot zijn vertrek uit Syrië in mei 2018 actief is gebleven binnen de Criminele Veiligheidsdienst.

Verzoeker beantwoordt gelet op het voorgaande niet aan het begrip ‘burger’ zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan aan hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voornoemd artikel niet worden toegekend.

2.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M.-C. GOETHALS